

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 1/07
17.01.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић и Јелене Боровац, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ, "ВВ" и ГГ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду П. број 14/06 од 10. новембра 2006. године, у ставу првом изреке (усвајајућем делу тужбеног захтева) и ставу трећем о трошковима парничног поступка, у седници одржаној 17. јануара 2007. године донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду П. број 14/06 од 10. новембра 2006. године у ставу првом и трећем изреке, а жалба тужених одбија као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним делом пресуде Окружног суда у у Новом Саду П. број 14/06 од 10. новембра 2006. године делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезани да тужиљи солидарно накнаде нематеријалну штету у износу од 300.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 10. новембра 2006. године, као дана пресуђења па до коначне исплате, те да јој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 66.400,00 динара.

Против наведеног дела пресуде простепеног суда, жалбу су благовремено изјавили тужени, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијаног дела пресуде у смислу члана 372. ЗПП, Врховни суд Србије је нашао да жалба није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју другостепени суд пази по службеној дужности.

Неосновано је указивање ревидента на битне повреде из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер је побијани део пресуде са јасним и непротивречним разлозима о одлучним чињеницама.

Неосновано је и указивање жалиоца на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Наиме, према стању у списима, тужиља, која је рођена __. године, а телевизијски је водитељ и медијски експонирана, мајка је две малолетне кћери од 12 и 10 година, са којима живи у ДД. Кћери тужиље похађају основну школу. Она је приватном камером, за сопствене потребе, сачинила снимак интимног односа са својим бившим супругом. Касета је нестала из куће тужиље, те се почетком фебруара месеца 2005. године

снимак нашао у јавној продаји. У ЋЋ у ДД је 04. фебруара 2005.године одржана конференција за штампу, на којој је пуштен у промет спорни снимак, којом приликом је тужиља, заједно са пуномоћником обавестила јавност да се ради о снимку личног карактера који је неовлашћено објављен и стављен у промет, те да ће свако објављивање убудуће сматрати неовлашћеним и да ће против оних који овакве фотографије објављују поднети тужбу за накнаду нематеријалне штете. У листу „Папарацо“ број 2 од 06. фебруара 2005. године чији је оснивач тужени НИД „Колор прес“ ДОО, а главни и одговорни уредник ББ, објављене су фотографије из приватног живота тужиље уз пропратни интервју и са увредљивим насловом „15 минута секса из кућне радиности“. Тужиља није дала посебно одобрење, односно пристанак за објављивање фотографија.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд делимично усвојио тужбени захтев, уз разлоге које прихвата и Врховни суд, па нису основани ни наводи жалбе о погрешној примени материјалног права.

У конкретном случају је на описани начин извршена повреда одредбе члана 43. Закона о јавном информисању јер тужиља није дала пристанак да се објави информација из њеног приватног живота (став 1.), њеног бившег супруга, са којим је снимљен интимни однос (став 3.), нити је тужиља примила било какву накнаду за објављивање снимка, на који начин би се сматрало да је посредно дала пристанак за објављивање (став 5.). Истовремено у овом случају нису испуњени услови из члана 45. истога Закона, када није потребан пристанак за објављивање, а који су таксативно набројани од тачке 1. до тачке 11.

Имајући речено у виду, испуњени су услови за накнаду штете тужиљи, у смислу члана 46. став 1. тачка 3. наведеног Закона.

Тужиља је претрпела душевне болове, као и њене кћери и мајка. Они не могу бити отклоњени исплатом одређене своте новца, нити се новцем пружа обештећење за повреду личног добра. Међутим, исплатом се пружа обештећење за секундарне последице у виду душевних патњи које су повредом изазване. Тужиља је претрпела повреду, јер се по општем мишљењу, које је релевантно као мишљење просечног члана шире друштвене заједнице, умањује углед тужиље радњама тужених.

Висина накнаде нематеријалне штете правилно је одмерена применом одредбе члана 200. Закона о облигационим односима, као општег прописа, имајући у виду све околности конкретног случаја. Досуђена висина накнаде адекватна је претрпљеној штети и представља сатисфакцију за повреду нематеријалних добара.

Због изложеног су се стекли услови да се првостепена пресуда потврди.

Имајући речено у виду, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 373. став 1. тачка 2. ЗПП.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР